

Kā es braucu Eiropas Zelta Rudeni 2011 lūkoties

Agrs sestdienas rīts. Uz galda svilpo tējkanna - vārās ūdens pirmajai rīta kafijai! Neliels, bet patīkams satraukums pirms došanās ceļā, kas sola nezināmu, bet piedzīvojumiem bagātu laiku. Tiek notiesāta pēdējā sviestmaize. Pavisam drīz dosimies ceļā – meklēt Eiropas zelta rudeni!

Skrējiens cauri Polijai

Ir pirmā diena (22.10.2011.). Pirmo šajā agrajā rītā satieku Arvīdu - mūsu video vīru, kurš turpmākās dienas pavadīs ar kameru rokās, piedzīvojot un dokumentējot filmā interesantākos brauciena mirkļus. Kopīgi nokļūstam norunātajā tikšanās vietā - Krustpils ielā, kur jau mūs gaida viena no valmieriešu ekipāžām - „Vāveres” – Romāns, Indulis un Māris. Jautāsi, kāpēc tāds ekipāžas nosaukums? Tā šādu iesauku ieguva jau iepriekšējā brauciena laikā uz Krieviju – Koenig expedition 2010. Katram sava ideja un sajūta, kā savu ekipāžu nosaukt – lai interesantāk un citi var vienkāršāk atpazīt.

Mūsu starta vietā viens pēc otra pulcējas braucēji. Risinās sarunas, tiek dzerta rīta kafija, sazvanīti kavētāji, izdalītas uzlīmes ar brauciena simboliku un Latvijas karodziņi. Visbeidzot plkst. 8:10 pēc nelielas instruktāžas, rāciju kanālu noregulēšanas uz viena viļņa izbraucam no veikala „4x4shop.lv” stāvvietas.

Jau pēc stundas esam Bauskā, kur uzpildām degvielu un iedzeram kafiju. Tomēr Kolektīvā fotogrāfija rīta jūklī ir aizmirsta.

Nākamā apstāšanās ir Kauņā īsi pirms plkst. 12:00. Šajā ceļa posmā redzam vairākus padomju laika sporta auto, jo, iespējams, vietējā apvidū norisinās retro automašīnu rallijs. Radio skan viegls džezs. Piestājam jau izsenis labi zināmajā benzīntankā, kur no jumta noskrūvējam liekos anti-aerodinamikas elementus, lai ietaupītu kādu degvielas litru un novērstu *šņākoņu*. ☺

Kad braucēju kolonna tuvojas Varšavai, kopīgi izlemjam nedaudz mainīt maršrutu un mest līkumu un neiebraucot lielpilsētā, lai izvairītos no liekas stāvēšanas sastrēgumos. Lai gan šāds solis būs papildus 30 km garāks ceļa posms, mēs tomēr ietaupīsim 1,5 stundu vērtīgā laika.

Pirmās dienas noslēgumā ekipāžām jau sāk piedēvēt dažādas iesaukas, kuras turpmāk būs kā atpazīstamības zīme. Tagad varam beidzot arī papļāpāt, jo visa brauciena laikā komunicējam tikai ar rācijas starpniecību. Jāsaka, ka rācijas būtiski atvieglo kustību – gan apdzēnot citus auto, gan piestājot atpūsties vai vienkārši stāstot anekdotes un stāstiņus par redzēto.

Savukārt par iesaukām – tās sadalām sekojoši: Andra, Mārtiņa, Jāņa un Antas ekipāža nosauc sevi par *Ballīti*, jo jautrība, pozitīvisms un smaids pavada šo ekipāžu visu braucienu. *Vāveres* ir Romāna, Māra un Induļa ekipāža, bet par *Dinamo* nodēvēti Indulis ar Uģi un Helvi. *Džimjjs* ir Mārtiņš ar Ievu, jo brauc ar Suzuki Jimny, savukārt *Ceturtais* ir Aivars, Akselis, Uģis un Daina. Savukārt pārējās ekipāžas, kuru braucēji izlemj neniekties ar iesaukām un ceļu turpina vienkārši Rihards un Vlada ar Toyotu Tacomu, Kaspars un Es (Miks) ar Nissan Patrol. Tātad kopā esam 7 tehnikas vienības un 21 cilvēks – laimi nesošie cipari. ☺

Vakarpusē sarunas jau noklust, jo braucēji ir noguruši. Stūrētāji mainās ar blakussēdētājiem vietām. Uz ceļiem daudz traktoru, kas lēnām pārvietojās, lēnām nogriežas un uzgriežas uz ceļa, īpaši par to nesignalizējot. Gar ceļiem redzami apstrādāti lauki, ābeļu plantācijas un rosība, kas liecina par poļiem kā strādīgu un čaklu tautu.

Viesnīcu sasniedzam pirms plkst. 23:00 pēc Latvijas laika. Šodien ir nobraukti vairāk kā 960 km cauri Polijai līdz Krakovas rajonam. Ceļotāji priecīgi dodas uz viesnīcas numuriņiem atsvaidzināties pēc garā un nogurdinošā ceļa, jo pēc tam jau sagaidāmas vakariņās. Jāatzīst, ka viesnīcas pavārs vakariņās nebija gatavojies uzņemt 21 cilvēku, tādēļ ir pieejama tikai zupa un, iespējams, kāds atsevišķs *otrais*, ja neskaita Poļu alu. Tomēr neskatoties uz to vakariņu laikā valda patīkama gaisotne, sarunājamies un mēģinām uzminēt, kas mūs rīt sagaidīs noslēpumainajā *poļu tuksnesī*.

Bledovas tuksnesis, pikniks un vietējo paraugdemonstrējumi

Otrās dienas rīts (23.10.2011) pēc garā pārbrauciena liekas tāds *lēns*. Brokastojam plkst. 8:00, bet ceļā dodamies jau plkst. 9:00. Līdz vietai, kur mums ir norunāta tikšanās ar vietējo offroad klubu – KOJOT 4x4 - jāveic 30 km. Šodien plānots apmeklēt Bledovas tuksnesi, smilšu pauguri – kāpas, kā arī upe, kas šķērso šo teritoriju. Sagaidām smiltis un vēlreiz smiltis. Jāpiebilst, ka minētā vieta ļoti atgādina mūsu pašu Ādažu poligonu. Satiekam mūsu šīsdienas gidus un dodamies tuksnesī. Nedaudz palīkumojam pa mežu, jo tuksnesis pamazām aizaug ar kokiem un krūmiem, bet smilšu tomēr joprojām ir daudz.

Poļi stāsta, ka šeit savulaik ir notikušas mācības Rommelam pirms došanās uz Āfriku. Braucot zosu kāstī nonākam līdz upei, kuru arī šķērsosim vairākas reizes un pat kādu gabalu brauksim pa tās gultni. Interesanti, ka šo smilšu teritoriju caurvij tikai viena upe (upīte). Braukšana pa to arī aizved līdz pirmajām vinčas izmantošanas reizēm, jo iestieg *Nissani* un *Toyotas* - vieni upītē, citi slapjajā pļavā. Vienīgie, kuri pārvar pārpurvojušās pļavas nomales šķērslī ir *Dinamo* ekipāža ar garo Toyota Hilux, par ko viņi saņem uzslavas no pārējiem braucējiem.

Neliela *pīppauze* un apspriešanās ar mūsu vadītājiem un tad jau dodamies tālāk. Nonākam līdz pietiekami stāvam kalnam, lai saprastu – būs nepieciešama pamatīga piepūle, lai tajā uzbrauktu. Veicam vairākus mēģinājumus un izmantojam dažādas kalnā uzbraukšanas taktikas - tiek nolaisti spiedienu riepās, veikti lielāki ieskrējieni un arī meklēti apkārtceļi. Visbeidzot kalnu pievar visi un arī foto/video šis pasākums tiek iemūžināts.

Ceļu turpinām pa smilšainu virsmu, līdz nonākam piknika vietā, kur mūs jau gaida pārsteigums, proti, viens no gidiem ir paspējis apgāzt savu mašīnu uz sāniem. Seko negaidīta *atrakcija* ar vinčošanu un Nissana atgriešanu pareizā stāvoklī. Vienlaikus kurinām ugunsgrūdu, jo mūsu pavadoņi Jans ir sagādājis piknikam nepieciešamās *ēdamlietas* – lielizmēra cepamdesas un uzkožamos. Esam tiešām apmierināti ar šādu pavērsienu – mutes kustās, sarunājami, pasmejami par šīs dienas aktivitātēm un dažiem neveikliem atgadījumiem. Baudām pikniku tuksnesī! Pusdienu pauzes laikā varējām arī brīvi un pēc savām vēlmēm pavizināties par tuvējiem smilšu kalniņiem.

Komandai *Ballīte* ir nelielas problēmas ar mašīnas sajūga šķidrums pazušanu, kas nozīmē, ka ik pēc x laika sistēma jāpapildina ar eļļu. Desas apēstas un dodamies ceļā.

Turpinām ceļu pa smiltīm, kalniņiem un citām reljefainām vietām, līdz nonākam pie jau zināmās upes un stāva krasta ar trim tajā uzbraukšanas vietām. Šeit arī pavadām krietni daudz laika, katrs izvēloties sev piemērotāko stāvā krasta pārvarēšanas vietu. Lai gan mums šāda izprieca sagādā pamatīgas mokas un centienus, mašīnas kāšē, slīd un neklausā, bet vietējie entuziasti tai pat laikā, šķiet, bez piepūles brauc pa stāvumu augšā un lejā.

Lai gan diena piedzīvojumiem piesātināta, pēcpusdienā mums jāatvadās no mūsu jaunajiem poļu draugiem un dodamies uz Krakovas pusi, jo paredzēta arī neliela kultūras piegarša vai arī tomēr sāls trūkums organismā vedina mūs doties uz Viļičas sāls raktuvēm.

Stunda ceļā un sasniedzam sāls raktuves, kas virs zemes nemaz neliecina par iespaidīgajām pazemes telpām, kurās izbrīnīti vērosim sāls valstību. Sagaidām savu gidi un dodamies nezināmajā pazemē. Pa šaurām koka kāpnēm kāpjām arvien zemāk un zemāk. Gide stāsta vēstures faktus par raktuvēm, par dzīvi un darbu pazemē. Tuneļu labirinti un kambari, no kuriem iegūta sāls, teikas un atgađījumi, koka konstrukcijas, kuras ir vairākus gadsimtus vecas un, protams, tas viss dziļi zem zemes.

Ekskursija sāls valstībā ilgst divas stundas un esam nostaigājuši apmēram 2 km, nonākot 130 m dziļā pazemē. Sāls raktuvēs poļi labprāt svin kāzas un citus notikumus, piemēram, rīko dzimšanas dienas ballītes. Mums šoreiz gan neveicas, jo netiekam vietējā pazemes restorānā, kurš ir 125 m zem zemes, jo tajā notiek stomatologu balle. Interesanta vieta ballītei.☺ Tomēr nonākam lielā un plašā zālē, kur greznojas liela un iespaidīga lustra, bet zāle izrotāta dažādām sāls skulptūrām. Apbrīnojami, ka ikdienā iecienīto pārtikas piedevu varam izmantot arī mākslas jomā. Turklāt izrādās, ka raktuvēs ir simtiem gadus strādājuši zirgi un pēdējie zirgi izvesti no pazemes pavisam nesen – 2003 gadā. Sāls ir redzams un jūtams visapkārt un dažī *jautrīši* pat mēģina laizīt sienas, uzsaucot, kāpēc nav paņemta līdzi tekila...

Ja lejā raktuvēs kāpām kājām, tad virszemē dodamies ar šauru liftu, kas ir izvietots četros stāvos viens virs otra. Virszemē nokļūstam vienā mirklī un pateicamies gidei par iespaidīgo ekskursiju.

Dodamies uz viesnīcu, kas atrodas netālu no raktuvēm. Sākam jau spriest, ka mums ir nelāga vakariņu karma un mūs sagaida kārtējais fiasko viesnīcā ir beigusies pārtika un daļai ceļotāju pietrūkst ēdamā.

Pēc viesnīcā uz salvetes uzzīmētas kartes dodamies meklēt krodziņu, kur pavakariņot. Paldies viesnīcas personālam par *detalizēto* karti, bet pamaldamies pa pilsētu, līdz lūdzam vietējai iedzīvotājai parādīt ceļu uz kādu ēstuvi. Visbeidzot atrodam un sagaidām vakariņas, varam papļāpāt un dalīties iespaidos par pavadīto dienu un prognozēm, kas mūs sagaidīs nākamajā dienā.

Polijas migla un sasniegtā Tisoveca

Trešā diena (24.10.2011) aizsākas tradicionāli - brokastis, miegaini un gausi tēli kļūst gar automašīnām, pakojot tajās somas. Šodien paredzēts nobraukt 330 km līdz Tisovecai un jāpaspēj šo ceļa posmu paveikt līdz plkst. 14:00. Polijā mūs pārsteidz sen nepieredzēta, bieza migla. Tāda sajūta, ka šos miglas vālus varētu ar nazi griezt – pastiepta roka pazūd baltajos miglas mutuļos. Šodien būsīm eziši miglā – Slovākijas kalnos mūs jau gaida lācis. ☺

Ceļi kļūst līkumaināki, tālumā pavīd kalnu kores – zemie Tatri. Tuvojoties Slovākijas robežai, mazo pilsētu arhitektūra mainās - daudz skaistu māju, redzamas vairākas slēpošanas trases, kuras pašlaik *uzprišina* gaidāmajai slēpošanas sezonai.

Ierodoties Popradā veicam degvielas uzpildi un, protams, iemalkojam kafiju, tēju un notiesājam smalkmaizītes. Šodien mēroti 260 km, bet vēl atlikuši 70 km līdz Tisovecai. Popradā ceturtdienas vakarā ir notikusi vietējās hokeja komandas *Popradas Lev* un mūsu *Dinamo Rīga* spēle, kas noslēgusies ar rīdzinieku panākumu – 3:5.

Ceļš līdz Tisovecai vijās cauri kalniem pa ceļu serpentīniem. Braukšana ir visai ātra, šaurais ceļš brīžiem sagādā problēmas ar satiksmes autobusiem un kravas automašīnām, kas pārvietojas pa šiem ceļiem. Neaizmirstam arī nofotografēties pie iespaidīga dzelzceļa tilta.

Plkst. 14:00 ierodamies Tisovecas centrā, kur satiekam mūsu draugu Petjo. Tad arī kopīgi dodamies pusdienās.

Uzņēmuši enerģiju, notiesājot nacionālās virtuves veltes, dodamies kalnos. Šodien plānojam vieglāko brauciena daļu kalnos. Tisoveca ir maza pilsēta, kuru ieskauj kalni. To augstums šajā apvidū ir līdz 1300 m virs jūras līmeņa.

Kalnu ceļi pēc pavasarī notikušajām bezceļu sacīkstēm *Tisovec Trophy* ir kļuvuši par visnotaļ cietījamiem bezceļiem. Skatam paveras skaistas dabas ainas, slīpumi, daudz akmeņu un, protams, zeltainās rudens lapas, kas aizrauj brauciena dalībniekus. Šodien pārvaram vairākas stāvas, slidenas un pat bīstamas vietas. Automašīnu transmisiju aizsargi ir dabuļi trūkties, jo šodien bija daudz akmeņu. Brauciena dalībnieku acīs nolasāms prieks par pavadīto kalnos, jo pie mums šādus skatus un savdabīgu bezceļu vienkopus atrast nevar.

Vakarpusē, kad jau sāk krēsnot, dodamies uz mūsu nākamo naktsmītņi, kurā pavadīsim turpmākās divas nakts. Slovēkija ir vienkārša valsts, cilvēki ir ļoti atvērti un atsaucīgi. Naktsmītne *Chata u Machka* ir pat ļoti vienkārša, salīdzinot ar iepriekšējām un nākamajām viesnīcām, kur dzīvosim. Kā jau ik vakaru, iekārtojamies istabās, vakariņojam tradicionālo zupu, diskutējam, dalāmies iespaidos un iemalkojam alu. Petjo mums sola otrajā dienā vairāk bezceļa. Tikmēr aiz loga ir dzirdams, ka līst lietus un tas nepārstāj līt visu nakti.

Slovāku migla, slidenas kalnu takas un dubļu bauda

Uzausis piektās dienas (25.10.2011) rīts. Gatavojamies izbraukšanai, pārbaudot eļļu līmeni, riepu spiedienu utt. Šodien plānots nopietnāks bezceļš.

Pirms došanās mežā, iegriežamies Brinzas siera rūpnīcā. Tās īpašnieks Milošs ir aktīvs bezceļu braucējs un piedalās dažāda mēroga sacensībās ar Jeep markas auto. Šajā nelielajā rūpnīcā gada laikā vietējam un eksporta tirgum tiek saražotas 250 t Brinzas.

Pēc siera fabrikas apskates, visbeidzot dodamies mežā. Kalnos ganās aitas, kuras uzrauga īsts aitu gans. Ceļi, ja vien tos var nosaukt par ceļiem, pa nakti ir pamirkuši un kļuvuši vēl slidenāki kā vakar. Braucot augstāk kalnos, liekās ka braucam mākoņos, jo ir ļoti bieza migla. Priekšā braucošie auto, ja nav ieslēgti dienasgaismas lukturi, pazūd *vatē* jau pēc 15 m. Skats ir fantastisks un mežs nedaudz atgādina kaut ko baisu kā šausmu filmās - migla, iespaidīgi dižskabārži un ozoli, kā arī zeltainās lapas. Tas viss rada rudens *filingu*, ko pastiprina mitrais gaiss. Kā jau minēju, ceļi ir slideni un mēs dodamies augšup, pārskatot navigācijā uzrādīto augstumu, tad šodien būsim bijuši 1198 m v.j.l. Brauciena dalībnieki ir īpaši piesardzīgi, pārvietojoties pa slidenajiem ceļiem. Visvieglāk, šķiet, ir *Džimmija* ekipāžai – Mārtiņam un Ievai, jo viņu auto Suzuki Jimny ir maziņš, tādejādi spēj apbraukt bedres, akmeņus un pat dziļas lietavu izskalotās risas, kas šeit ir sastopamas bieži.

Mazi kalnu strautiņi, akmeņi un strauji nobraucieni, kur līdzīgi kā pa bobsleja trasi auto slīd lejā. Daži no braucējiem gandrīz apgāž savus auto slidenajā nobraucienā, daži izpilda diagonālus vingrinājumus starp risēm, izvairoties no apgāšanās. Diemžēl, vienā no šādām epizodēm Romāna sarkanā Toyota *nogriež* priekšējo pusass savienojumu jeb tautā sauktu par *granātu*. Ir pienācis pusdienlaiks, dodamies atpakaļ uz Tisovecu. Esam nobraukuši tikai 25 km, bet ir piedzīvotas neizsakāmas emocijas. Pēc pusdienām Romāns ar Petjo dodas pēc rezerves daļām uz 150 km attālo veikalu. Pārējie brauciena dalībnieki brauc tālāk kalnos, mūs pavada Ivans, kurš ir vietējais mežzinis un arī aizrautīgs mednieks. Viņam bezceļu braukšana ir ikdiena, jo dienas tiek pavadītas pa šiem pašiem ceļiem arī pārvietojoties ikdienā.

Neapraustīšu katru epizodi, kur un kā braucam, bet braucam daudz. Kārtējo reizi gan pieminēšu slīpumus, slidenumu un akmeņus, jo tie tiešam ir visur. Nelielas kalnu upītes šķērsojumi, atkal kalnā augšā, no kalna lejā un tas viss pa dubļainu un lapām pārklātu segumu. Nonākam līdz stāvam uzbraucienam augšup pa kalnu, kur ir dziļas rīses, kas iestigtas pavasara pasākuma laikā un vēl lietūs notekūdeņi arī ir paveikuši savu. Šajā brīdī var redzēt, ka brauciena dalībnieki ir saliedēta komanda un katrs cenšas palīdzēt - cits stumj, cits skrien ar striķi, cits pavelk utt. Man bija gandarījums, ka dalībniekiem tas patika un visi piedalās šajās aktivitātes. Ar dažādiem panākumiem, vinčošanos, vilkšanu un stumšanu kalnā *uzdabūjām* visas dalībnieku automašīnas. Nogurums, bet paties prieks par saliedēto komandas darbu.

Tā turpinām braukt, līdz nonākam atkal pie stāva uzbrauciena un dziļām risēm. Vairākkārtēji mēģinājumi uzbraukt augšā komandai *Ballīte* gandrīz beidzās ar auto nolikšanu uz sāniem, bet koka taranēšanas rezultātā tiek iemīcīts metāla bampers. Turpinājumā norit vinčošanās atrakcijas, savukārt dažas ekipāžas šo stāvumu apbrauc, bet citi kā par brīnumu bez piepūles vienkārši uzbrauc augšā. Iespējams, riepām un auto jaudai ir bijusi izšķiroša loma.

Laiks mainās, kļūst tumšāks. Nonākam līdz akmeņainai upei, kur mainām priekšējo riepu Nissanam *Ballīte*, acīmredzot, riepa bija nospiesta no diska pret akmeņiem. Visnotaļ cienīga tempā nomainīts rats un dodamies pa upi lejā. Daudz akmeņu, maz ūdens, bet lietus, tumsa un nogurums liedz pilnvērtīgi baudīt braukšanu pa upi, jo automašīnas praktiski slīd lejā pa akmeņiem, izvēloties pašas savu trajektoriju. Atkal cieš aizsargapannas un visu laiku tiek sekots, lai nenobortētu riepas no diskkiem.

Pārvaram šo upes posmu, kas varēja būt aptuveni 500 m garš un šajā brīdī varam iedomāties, kā gāja draugiem ekspedīcijā uz Baikāla ezeru.

Diena ir pagājusi visnotaļ *bezceļaini*, esam piedzīvojuši dažādus ekstrēmu brīžus, kurus noteikti varēs redzēt sagatavotajā video sižetā par mūsu braucienu.

Dienas nogalē seko vakariņas, sarunas un iespaidi, bet nākamajā dienā dodamies prom no Tisovecas uz Košīci un tad jau atpakaļ uz Poliju. Jāpiebilst, ka neilgi pirms plkst. 24:00 bija jau pabeigts Toyotas remonts. Dienas laikā kopumā esam nobraukuši aptuveni 65 km. ☺

Košīce, tanki un Polijā

Piektās dienas (26.10.2011) brokastis, pumpējam riepiņās gaisu, pārbaudām eļļas līmeņus un krāmējam mantas atpakaļ automašīnās. Dodamies uz Košīci, kas ir otra lielākā pilsēta Slovākijā.

Pa ceļam iebraucam kādas mazpilsētas motokrosa trasē, kas ir izvietota blakus ceļam un veicam goda apli ☺, izvingrinām kājas.

Košices apskatei šoreiz neveltam laiku, bet toties apmeklējam tirdzniecības centru, lai nopirktu suvenīrus mājās palikušajiem, uzpildām degvielu automašīnās un dodamies uz Slovērijas/Polijas robežu, kur piestāsim otrā Pasaules kara kauju piemiņas vietā.

Nāves ieleja atrodas netālu no Polijas robežas. Šajā vietā notikušas Duklas kaujas. Fotogrāfējamies pie padomju tankiem, kas ir izvietoti šajā paugurainajā apvidū. Kopumā šeit izvietoti aptuveni 16 tanki.

Šī diena ir veltīta garākam pārbraucienam un līdz viesnīcai Ržešovā (PL) ir jāveic 400 km. Viesnīcā ierodamies vakarā. Mums ir norunāts vietējais bezceļu braucējs, kurš iepazīstinās ar pilsētu. Brauciena dalībnieki ir noguruši un daži dodas laicīgi pie miera, bet pārējie Ļešo pavadībā dodamies uz pilsētu. Vakariņojam vecpilsētā, bet pēc tam dodamies ekskursijā pa pilsētas ielām. Visbeidzot mīkstie pēļi un salds miegs.

Sausā Polija, dubļi un pēdējais brauciena vakars

Ikrīta brokastis sestajā dienā (27.10.2011) un turpinām ceļu, aptuveni pēc 80km Ļubļinas virzienā satiekamies norunātajā vietā ar Polijas bezceļu braucējiem Mariušu un draugiem. Poļi ir bruņojušies ar Land Rover markas automašīnām. Pēc degvielas uzpildes dodamies mežā. Pēc pirmajiem pārsimts metriem mūs sagaida jau pirmā dubļu vanna, kur arī pavadām kādu laiku sprīdi vinčojoties un velkot automašīnas. Trūkst velkamās tauvas, bet visi auto tiek cauri. Ceļš turpinās, ik pa laikam šķērsojam mazākas un lielākas dubļu vannas, pārvaram arī bebru dambi. Polijā sen nav lijis un tas ir redzams vairākas vietās, kur vajadzēja būt dubļiem, tagad bija vien sakaltusi zeme.

Apmeklējam interesantas vietas, kas atrodas starp milzīgo platību laukiem, mežā ir izskaloti milzīgi notekūdeņu ceļi, līdzīgi kā vecas upju gultnes. Skaisti izskatās, bet diemžēl sausums veicis savu. Ja būtu bijis slapjāks, noteikti būtu pavadījuši laiku stumjot, velkot un vinčojoties.

Uz dienas beigām nonākam parkam līdzīgā mežā, ar dažādiem slīpumiem un stāvām uzbrauktuvēm. Kā saldais ēdiens noslēgumā - stāvs brauciens augšup, kur pirmajā acumirklī izskatās uzbraukt nav iespējams. Bet, kad Mariuš ar savu Discovery uzbrauc augšā, pārējiem mulsums pazūd un paugurs tiek pievarēts.

Sāk lēnam tumst un atvadāmies no Mariuša draugiem un dodamies uz Ļubļinu, kur paredzēta nakšņošana viesnīcā. Pirms došanās uz lielpilsētu, paviesojamies pie Mariuša kluba servisā, kur mums izrāda dažādas tehnikas vienības. Diena ir bijusi gara, nonākam greznā viesnīcā, kurā pasniedz garšīgās vakariņas. Nosvinam brauciena noslēgumu un jau kaļam plānu par nākamajiem braucieniem.

Mājupceļš

Pēdējā diena (28.10.2011). Jau iepriekšējā vakarā nolemjam, ka dalīsimies pa grupām, jo dažas ekipāžas vēlas ilgāk pagulēt un veikt vēl vienu loku pa Poliju. Brauciens formāli ir beidzies iepriekšējā dienā un šodien ir jānobrauc vien 800 km līdz mājām.

Mājupceļu veicam īpaši nesteidzoties, piestājot, lai iepirktos un papusdienotu. Polijā novērojam interesantu skatu - divas kundzes gados brauc ar vaļēju kabrioletu. Jāuzsver, ka āra gaisa temperatūra ir tikai +5/+7 grādi. ☺ Drosmīgi!

Ieraugot Lietuvas/Latvijas robežu pārņem prieks par atgriešanos mājās un vienlaikus skumjas par brauciena beigām.

Noslēguma vietā

Eiropas Zelta Rudens 2011 aizvadīts ļoti jautrā un foršā kompānijā, kas, manuprāt, ir viens no iemesliem, kāpēc brauciens ir izdevies godam. Kopumā nobraukti 2800 km. Braucām pa smiltīm, purvāju, kalniem, upēm un bebru dambjiem. Bezceļš bija pietiekoši daudz, neskatoties uz lielajiem pārbraucieniem, kā arī, protams, bija arī kultūras objektu apmeklēšanas. Ir nofilmēts video materiāls vairāk kā 15h garumā, nofotogrāfēti vairāki simti bilžu un iegūtas neapraustāmas emocijas. ☺

Liels paldies mūsu gidiem, kas pavadīja Polijā un Slovākijā. Ceru, ka viņiem garšos mūsu dāvētais Rīgas Melnais balzāms. Liels paldies brauciena atbalstītājiem – veikalam *4x4shop.lv*, *onboard.lv*, *uzvelckrekl.lv*, *ddc.lv*, *elmmedia.lv* un personīgi Kasparam Gobam un, protams, *4x4adventure.lv* un *phuume.lv* par video un foto.

Lūk arī visi, kas piedalījās bezceļu braucienā *Eiropas Zelta Rudens 2011* un ceru, ka brauciena laikā atrada meklēto rudens zeltu. Paldies Jums!

Ceturte – Aivars, Daina, Akselis un Uģis

Ballīte – Andris, Anta, Jānis un Mārtiņš

Džimmījs – Mārtiņš un Ieva

Tacoma – Rihards un Vlada

Vāveres - Romāns, Indulis, Māris un Arvīds

Dinamo – Indulis, Uģis un Helvis

Raibais Patrolis – Kaspars un Miks

Uz tikšanos nākamajos *4x4travelclub.eu* rīkotajos, bezceļu piedzīvojumu braucienos!

Ar cieņu,

Miks Užulis

